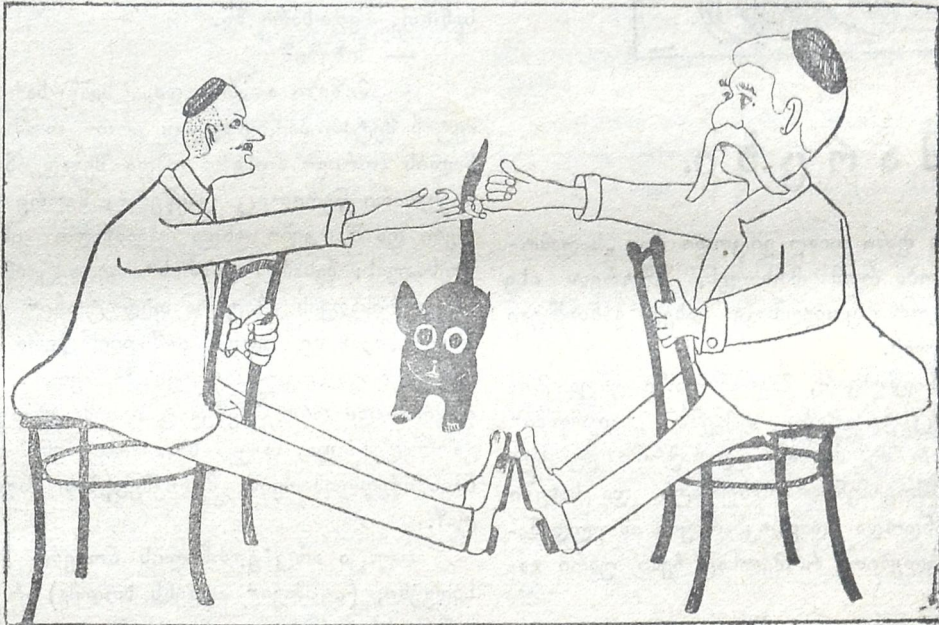

მშენებელი პატრიარქი

იუმორისტ.
ჟურნალი
№ 7

ქართული საქმე.

ქართულ საქმეს რო დაიწყებ
გაიხედავ...
უცებ ხათა!
საცა იყოს და არ იყოს
გამოხტება
შეგი კატა.
კუდს გამოჰკრავს და რამდენიც
არ უძახო:
—აცხა! აცხა!!

არ დასტოვებს თუ ის საქმე
საგრძნობლად
არ დაამარცხა.
ეს ამბავი გაბახსენა
მე კავშირმა
კახეთისამ...
იქაც საქმე სასარგებლო
დაამარცხა
შეგმა ციცამ.
შეგმა კატამ გაირბინა
თელავსა და
სიღნაღ შორის

და რამეთუ ხასიათი
ქართველ კაცსა
დასდევს ჯორის,
გაჯიუტდა ისიც, ესეც...
კატა უფრო
დატრიალდა
და კავშირი, საქმე კარგი
გაგვიოხრდა,
გატიალდა.

ეშმაკი.

მ ა რ ც ხ ი.

ჩემი თავის ფასი დიად ვიცოდი და „სალამო-ში“ მონაწილეობა რომ მიხოვეს, სწორეთ ისე მოვიქეცი, როგორც ყოველსავე სახელ განთქმულ მწერალს შეჰფერის.

— ძალიან ვწუხვარ, მაგრამ უარი უნდა მოგახსენოთ: არამც და არამც თქვენს „სალამოში“ მონაწილეობა არ შემიძლიან, — გადაჭრით ვუპასუხე მე ჩემთან გამოგზავნილ დეპუტატს და სახეში მივაჩერდი: მინდოდა დავმტკბარიყავ იმ ელდანაცემ გამომეტყველებით, რომელსაც ჩემი უარი გამოიწვევდა.

დეპუტატის სახე არც ისეთი მოძრავი აღმოჩნდა, როგორც მე მოველოდი და სულაც არ დაეტყო ცვლილება. აღზათ, წინდაწინვე მოვლოდა ჩემ უარს.

— ამისდა გვართ თქვენ გვაიძულებთ ჩვენი პროგრამის საუკეთესო ნომერი ამოვშალოთ და მთელი „სალამო“ დავამახინჯოთ. ამას არ მოველოდით თქვენგან, ბ. თაგუნა! — საყვედურით მიტხრა მან.

— როგორ თუ საუკეთესო ნომერი? — განგებ ჩავკითხე მე.

— თქვენი ნაზისა და მკვეთრი იუმორის იმედი გქონდა, ბ-ნო! თქვენ უნდა დავემშვენებინათ

ჩვენი „სალამო“... მარტო თქვენი გულისთვის რამდენი კაცი და ქალი დაესწრებოდა... ახლა კი... ნუ ინებებთ, ბ. თაგუნა, ნუ გვეტყვით უარს, თუ ღმერთი გწამდეთ!

„იარსოდეს ნაჩქარევით არ უნდა შეადგინო აზრი რომელსავე ადამიანზე, — ვფიქრობდი მე, დეპუტატის გულწრფელათ ნათქვამ სიტყვებს რომ ვისმენდი. „აი ეს ყმაწვილი: როგორი სიმპატიური სახისაა ამ წუთში, რა წრფელი და ბუნებრივი კილო აქვს მის ლაპარაკს... მე კი მაგას აღმოაცერთ ვუტკეროდი, სხვების ფეხის ხმას ავეყვ და მეტიჩარა კაცათ მყავდა წარმოდგენილი“...

მაინცა და მაინც ასე უტყებ თანხმობის თქმა არ შეიძლებოდა.

— მე მესმის ყველა ეს, ჩემო ბატონო, მაგრამ რა გაეწყობა, რომ მაინც უარი უნდა მოგახსენოთ, — ვუთხარი მე.

— მიზეზი?

— მიზეზი ათასია და, სამწუხაროთ, ყველა მეტის მეტათ პატვისადები: ერთი რომ ჩვენი ჟურნალის მორიგი ნომერი უნდა შევადგინო და ორი საკუთარი წერილიც დავწერო; მეორე — კარიკატურები და შარეები უნდა დავამზადო იმავე ჟურნალისათვის; მესამე — „აზრის“ რედაქციამ მიხოვა და ამ კვირისათვის „პატარა ფელეტონი“ უნდა დავუწერო; მეოთხე — ერთი კომედიის წერა დავიწყე — ძლივს თავი მოვუყარე ტენიში ერთი წლის ნაფიქრს — და რომ შევწყვიტო შემოქმედების ძაფიც გამიწყდება და, თქვენ ხომ მოგხსენებათ, რას ნიშნავს მწერლისათვის შემოქმედების ძაფის გაწყვეტა?..

თუმცა არც ჟურნალის ნომერი მქონდა შესადგენი, („ეშმაკი“ ადგენს ხოლმე) არც უნდა დამეწერა რამ (მასალა არა მქონდა და თან ჩვეულებისამებრ მეზარებოდა კიდევ), არც „აზრის“ უთხოვია რისამე დაწერა (პირიქით: ბარე სამი ფელეტონი მაქვს გაგზავნილი და არ მიბეჭდავენ), კომედია ხომ არც კი დამსიზმრებია, მაგრამ, ღმერთს გეფიცებით, მე მაშინ არა ვტყუოდი; იმ წუთში დარწმუნებული ვიყავ რომ ყველა ის საქმე, მე რომ მოვიმიზეზე, მართლაც ჩემი გასაკეთებელი იყო; ეს მე გულწრფელათ მეგროდა...

დეპუტატის სახეზე უაღრესი პატივისცემისა და განცვიფრების გამომეტყველება აღიბეჭდა.

— ბ. თაგუნა, — დაიწყა მან მორიდებით: ნუთუ გგონიათ, რომ მე არ მესმის თქვენი მდგო-

მარობა... თქვენთვის ყოველი წუთი ძვირფასია—
 ეს ჩვენც კარგათ ვიცით—და თუ მაინც გაწუხებთ,
 დარწმუნებული ბრძანდებოდეთ, რომ ამას აუცი-
 ლებლობა გვაიძულებს... უთქვენოთ ჩვენი „სა-
 ლამო“ არაფრათ ივარგებს... რაც შეეხება თქვენი
 შრომის დაფასებას, ე. ი. გასამრჯელოს... ანუ,
 უკეთ რომ ვთქვათ... ჰონორარს (აქ დეპუტატი
 საშინლათ დაიბნა და ჰარხალივით გაწითლდა),
 დამიჯერეთ, „სალამოს“ გამართველები არც ისე
 უმადურები და შეუგნებლები არიან, რომ...

— უმორჩილესათ გთხოვთ, ჰონორარზე ლა-
 ჰარაკი აღარ განაგრძოთ,—გავაწყვეტინე მე:—ჩე-
 მი პრინციპი ყველასათვის ცნობილია: საქველმოქ-
 მედო „სალამოში“ მონაწილეობისათვის სასყიდელს
 არასოდეს არ ავიღებ...

ნახევარ საათზე მეტს გაგრძელდა ჩვენი ლა-
 ჰარაკი და ბოლოს იძულებული გავხდი თანხმობა
 გამეცხადებია.

ჩემმა დეპუტატმა აღფრთოვანებული მადლო-
 ბა მითხრა, მაგრათ ჩამომართვა ორივე ხელი და
 წავიდა.

დეპუტატი რომ გავაცილე და დავბრუნდი,
 ოთახში ჩემი ცოლი დამიხვდა.

— ვინ იყო ის კაცი?—მკითხა მან.

— განა ვერ იცნობ? გგ არის ტარიელ ცან-
 ცარაშვილი... მშვენიერი ყმაწვილია... ნაკითხი,
 ზრდილობიანი და სალიტერატურო გემოვნების კა-
 ცი,—ვუპასუხე მე.

— რა უნდოდა?

— არაფერი... წყალდიდობისაგან დაზარალე-
 ბულთა სასარგებლოთ „სალამო“ იმართება და მო-
 ნაწილეობის მიღება მთხოვა.

— როგორ?.. შენ?.. შენ გთხოვა მონაწილე-
 ობის მიღება... ღმერთო ჩემო! მერე ეგრე გულ-
 გრილათ მეუბნები? ეგ ხომ იმას ნიშნავს, რომ
 შენ შეგამჩნიეს, დაგაფასეს!.. რა უნდა წაიკითხო?
 როდის არის „სალამო“?

ისეთი აღტაცებითაა და სხაპასუხებით მომაყა-
 რა სიტყვები, რომ მეც აბიყოლია და სავსებით
 გავიზიარე იმისი სიხარული.

თვალწინ დამიდგა კარზე მომდგარი დიდების
 სურათი. განათებული დარბაზი... ხალხის ტევა არ
 არის... ყველას მოუთმენლობ ეტყობა, „თავუნა,
 თავუნა, თავუნა“,—გაისმის ყველგან... აი ფარ-
 დაც აიხადა. გამოვედი... ტაშის გრილია შეარყია
 ჰაერი. მე დაბლათ თავს ვუკრავ ხალხს და ვუცდი

დაწყნარებას.. ვიწყებ.. პირველი სიტყვისთანავე
 დარბაზში ხარხარი გაისმის, მოსწრებული ოხუნ-
 ჯობისაგან გამოწვეული შეუკავებელი ხარხარი, და
 სხვა...

თემა იმავე დღეს მზათ მქონდა და მეორე დი-
 ლიდან წერას შევეუდექი. ჩემი ბინა წმინდა ტაძარს
 დაემსგავსა. იმ გვარი მყურდობა და დუმილი, რო-
 გორც იმ დღეებში სუფევდა ჩემს ბინაზე, მხოლოდ
 ტაძარში თუა შესაძლებელი. დაწყებული ჩემ მო-
 ხუცებულ დედამისაგან ვიდრე უმცროს შ წლის
 ვაჟამდე ყველანი უხმო აჩრდილებივით დადიოდენ
 სახლში, ფეხ აკრეფით, ცერებზე, და შიშითა და
 მორიდებით მიცქეროდენ წარბ-ქვეშიდან.

— როგორ მიდის საქმე?—ჩურჩულით მკით-
 ხავდა ხოლმე სალამოობით, წერას რომ მოვრჩებო-
 დი, ცოლი.

— ბევრი დასწერე, შვილო?—მეკითხებოდა
 ხმა ამოუღებლივ, მხელთ ტუჩების მოძრაობით, მა-
 მაჩემი.

— ხომ არ გიშლით, მამი? ჩამილაპარაკებდა
 კრძალვით უფროსი ქალი.

— ლოდის მოლცები წელაობას, მამილო?—
 აკანკალებული ხმით ჩამეძიებოდა უმცროსი ვაჟა.

მე კი, შემოქმედების ბურუსში გახვეული და
 ამ სოფელს განშორებული, ისე ვუყურებდი მათ,
 როგორც ხელოვნების ქეშმარიტ ქურუმს შეჰფე-
 რის და ხშირათ სულაც არ ვუპასუხებდი ხოლმე
 კითხვასე...

წ დღე და ღამე განუწყვეტლივ მუშაობაში
 გავატარე და მეექვსე დღეს, როგორც იყო მოვრ-
 ჩი. ეს დღე საუკეთესო დღე იყო მთელ ჩემ ცხოვ-
 რებაში. ჩემს სახლში ნამდვილი დღესასწაული გა-
 ჩაღდა. მთელ ჩემ ჯალაბობას მოვუყარე თავი და
 შევეუდექი ჩემი ნაწარმოების კითხვას. იმ შთაბეჭ-
 დილების აღწერა, ჩემმა იუმორისტულმა ესკიზმა
 რომ მათზე მოახდინა, ყოვლად შეუძლებელია. ეს
 იყო რაღაც სტიქიონური ხარხარი, ძლიერი და
 გაუწყნარებელი, რომლის მსგავსი არსად გამიგო-
 ნია, არასოდეს.

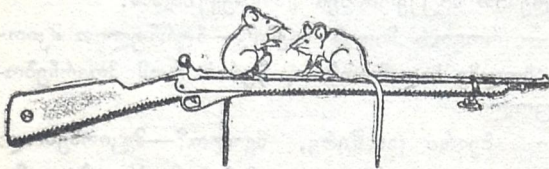
ხარხარებდა ბოხის ხმით მამაჩემი, იცინოდა
 გიჟივით დედაჩემი, კისკისებდენ და ფერდებზე ხელს
 იჭერდენ ჩემი ცოლი და უფროსი ქალ-ვაჟი, ია-
 ტაკზე გორაობდა ხარხარისაგან ღონე მიხდილი
 ჩემი ძმა, ცახცახებდა და სიცილის ცრემლებს ღვრი-
 და ჩვენი მზარეული დედაკაცი, ასე გვეგონებოდა,
 კედლები, იატაკი და ქერიც მონაწილეობას იღე-
 ბენ ამ საერთო თავაშვებულ ხარხარშია.

მეზობლის ბინიდან კაცი გამოგვიგზანეს, დი-
ასახლისს გული წასვლოდა ჩვენებიანთ ხარხარისა-
გან და გვთხოვდენ თუ შეიძლებოდეს შესწყვიტე-
თო.

ერთი სიტყვით ჩემი ნაწარმოები ჩინებული
გამოდვა. მე დავინიშნე ყველა ის ადგილები, სა-
ცა მაყურებელთა განსაკუთრებით ძლიერი ხარხარი
იყო მოსალოდნელი და გადავწყვიტე ასეთ ადგი-
ლებზე კარგა დიდი პაუზა გამეკეთებინა ხოლმე,
რათა ხალხი ოდნავ მაინც დაწყნარებულიყო...

თავუნა

(დასასრული იქნება)

შ ა რ ა ლ ა

სიტყვა მოგნახოთ ისეთი,
თვალთ არ ინახებოდეს...
ალი არ ჰქონდეს ხილული,
გზას მაინც ინათებოდეს.

„საქართველოში“ არა სჩანს,
ვექვობ „სახალხოდ“ მნახველთა...
იმიისი მოხაზულობა
შერჩა მესამე დასელთა.

სახელი ჩინებულია,
განძი ხომ უფრო საღირსი...
თუმც არ გვჭირია მეოთხე,
ბოლო ანბანი ამისი.

ის უნდა მოვსჭრათ უთუოდ...
აქ ყოყმანობა მეტია...
ესრედ მოჰკვდების ყოველი,
ვინც ბედის განამეტია.

აწ სიტყვა გვინდა მეორე,
სამ ანბან გამომსახველი
უწვავ-უხარშავ კომბოსტოს
რო ეწოდება სახელი.

გარნა თუ მარტო კომბოსტო,
ან ხახვი, ან თუ ქარხალი...

მიისაკუთრებს ამ სიტყვას
კაციც ბრიყვი და „ნახალი“.

თუ იგი, ჯერეთ რეგვენი,
რძე შეუშრობი სახელა
ძალას დაატანს გონებას
და ორატორობს მკვახელა.

ეგ ორი მოკლე სახელი
შეაკარშირეთ ძმურადა
და თქვენ ქალაქის სახელი
ჩაგეწვეთებათ ყურადა.

იგი სახელი ამ ჟამად
ქვეყანას აკრავს პირზედა;
ვის გულს სიამით აღავსებს,
ვის ქირს უმატებს ქირზედა.

იციანით?

ვერა?

რა მოხდა?

აქ რაა ნეტავ ასეთი,
თუ კი გინახავთ ქარტაზე
ოსმალეთი და სპარსეთი?

კოლო.

აწ განუტევე მეუფეო!..

ყოველთვის, როცა ჩვენი სოც.-ფედერალი-
სტები თავისს სიმამაცე-გაბედულებასა, დევნა-შე-
ვიწროებასა და ტანჯვა-წამებაზე ჩამოაგდებდენ სი-
ტყვას,

მე ჩემათ, ჩემთვის, ჩამეცინებოდა ხოლმე.
რაქნა, ასეთი ხასიათი მოუცია განგებას ჩემ-
თვის!..

მოგკრავ ყურს თუ არა მათ ამგვარ წუწუნს,
მაშინვე ჩემდა უნებლიეთ ჩამეცინება.

არასოდეს არ შეგვიტხებვიარ ჩემს თავს, თუ
რისთვის მეცინება ხოლმე, იმდენათ ბუნებრივი და
ძალ-დაუტანებელია ეს სიცილი.

ახლა?

ახლა გარემოება ერთბაშად შეიცვალა! ეს უკ-
ვე იმდენათ აშკარაა, რომ შეუძლებელია მეც არ
დავინახო.

დღეს ყველასათვის ცხადია, რომ სოც.-ფედერ-
ალისტებს მართლა სდევნიან, როგორც „სოცია-
ლურ“ (?) მიმართულების ხალხს და სდევნიან არა
პოლიტიკურ ასპარეზზე, არამედ სამეურნეო დარგ-

შიაც. სდევნიან მათვის ყველაზე უფრო საგრძნობ სფეროში.

ეს გამოირკვა მომხმარებელი საზოგადოების „მეურნის“ კრებაზე და გამოარკვია თ-მა მ. ჭავჭავაძემ. იმან განაცხადა:

„ახლავე ვაფრთხილებ კრებას, სოციალური(?) მიმართულების ხალხი არ აირჩიოს გამგეობაში, თორემ საქმე ცუდად წავა. ახალ კლუბს გავაუქმებინებ თავის დადგენილებას და არცერთ კაპეიკს არ მივაცემინებ ამ საზოგადოებისათვის. ვეტყვი საადგილ-მამულო კომისიას, რომ ერთი კაპეიკი არ მისცეს „მეურნის“ საზოგადოებას და სხვა*“.

აი ბატონებო უტყუარი ფაქტი ფაქტი მომხდარი 7 თებერვალს ახალი კლუბის დარბაზში. თავადი ჭავჭავაძის რისხვა უმთავრესად სოც.-ფედერალისტ თედორე ლლონტი, ქ. ქავთარაძეს, ივ. ბალიაშვილსა და ს. დადიანს დაატყდათ თავს. დაბოლოს, როგორც ყოველთვის, სოც.-ფედერალისტებმა გაიმარჯვეს და „მეურნის“ გამგეობას ეყოლება ისეთი ბუხგალტერი, როგორც თედორე ლლონტია, მაგრამ ჩვენთვის ამას არა აქვს მნიშვნელობა.

ჩემთვის მნიშვნელობა აქვს მხოლოდ იმ ისტორიულ შემთხვევას, რომელზედაც ზემოთ ვილაპარაკე.

ჩემთვის უაღრესი მნიშვნელობა აქვს იმ გარემოებას, რომ საქართველოში გამოჩნდა კაცი (არა სოციალისტ-ფედერალისტი) რომელმაც „სოციალისტ“-ფედერალისტს გულწრფელად შესწამა სოციალისტობა.

ეს კაცი გახლავთ ახალი კლუბის მამასახლისთა მამასახლისი თავ. მ. ჭავჭავაძე. აჰ, ნეტავ პირადად ვიცნობდე მას და მალაპარაკა მასთან. მე მგონია ეს რაღაც სულ სხვანაირი ქართველი კაცი იქნება, ან მაღალ-მაღალი და წვრილი, ან დაბალ-დაბალი და მსხვილი, ან კიდევ საშუალო. ის „სოციალისტობაზე“ ძლიერ ცუდი აზრისა უნდა იყოს, რომ ჩვენებური ფედერალისტებიც იმათ რიცხვს მიაკუთვნა.

ასეა, თუ ისე სოც.-ფედერალისტებმა უკვე დაიდგეს თავს დევნის გვირგვინი და დაიდგეს როგორც „სოციალისტებმა“. თედორე ლლონტი დღემდეც აბეზარ ყვინჩილასავით ყოყოჩობდა „მინი პარტიის“ მიმართ რეპრესიებით და ახლა, 7

თებერვლის შემდეგ ვინღა გაუძლებს მათ მედიდურობას?

მაშ, განუტევე შეუფერო მონა შენი, რამეთუ ლლონტი იგი თევდორე არღა მისცემს მას მოსვენებასა, ამინ.

ეშმაკი.

კ ა ს უ ხ ი

(რაჭველ ინტელაგენტებასა.)

ხალხის უცნობ-უცხოსა
მცონარეს და უფხოსა“
გვიწოდებენ ხშირად.
სოფლად ჩვენსა მხნეობას
შრომა მოღვაწეობას
გვიფასებენ ჩირად.

აქაო და იმათო
ღრმა ძილითა სძინავთო
სასო წარკვეთილიო
ურთ-ერთს მტრულად უბღვერენ
და საქმეს კი უცქერენ —
გულ-ხელ დაკრფილიო.

ვინც რომ კარგად არ გვიცნობს
ის ჩვენ არ თანაგვიგრძნობს
მიტომ რომ არ სმენია
სოფლელთ შორის მხნე შრომა
ფხიზელ დარაჯათ დგომა
და სიმტკიცე ჩვენია:

ჩვენ ვართ ხალხის კანდელი,
მისი თაფლის სანთელი
და ვუნათებთ წყვდიადსა:
ვხვდებით მისსა ზრახვასა
მისსა სულის სწრაფვასა
და მისსა ხვაშიადსა.

ჩვენ ვპირდებით მას ხსნასა
და ვუჩვენებთ სწორ გზასა
გვსურს იმათი შევლანი,
ქირსა და ლხინს მისსა
როგორც ღვიძლი ძმისასა
ვიზიარებთ ყველანი.

*) „სახალხო ფურცელი“ № 488

ქელეხს სადაც მოგკრავთ ყურს
არ ვიშურებთ სამსახურს
იქ გავჩნდებით ხელადა...

ჩვენ ვალის მოსახდელად
და სამძიმრის სათქმელად.
(ცოტაც საცოხნელადა).

აგრეთვე არ ვაკლდებით
სადაც კი წავაწყდებით
ნათლობას და ქორწილებს
იქ ჩვენ საფეხ ქიქებით
და გრძელ-გრძელი სიტყვებით
ვამსხვრევთ ჩაგრულთ ბორკილებს.

სმაში ვართ გამოცდილი,
გვიყვარს ყანწი მოზრდილი
ვით ნამდვილი ლოთია
და არც მაშინ შევდრკებით
თუნდაც გვასხან ვედრებით
ვით ძველი კოლოტია

ჩხუბში ხუთი გვერგება
ის ძლიერ გვეხერხება
მასში არ გვყავს ტოლია,
თან თამაშის, კარტისა
კამათლის და ნარდისა
ჩვენ გვაქვს მონობოლია.

არ გვიყვარს ჩვენ არც ერთი
ჟურნალი და გაზეთი,
არც წიგნები ძალიან,
ღვინო გვასხოვს ყოველთვის
გული მხოლოდ მას ელტვის
კითხვისთვის არ გვცალიან.

და ყველანი ერთობით,
ასეთ საკით ვერთობით
მეგობრულად ძმურათა
უსირცხვილოდ სტყუის ის
ვინც ერთგული მოძმე ძმის
მტრებად დაგვასურათა.

აწ თვით მიხვდეს მკითხველი
(სწორი და პირუთვნელი)
ვინ სტყუა და ვინ არა

და დაე სთქვას გულ-ახლით:
ნუ თუ მართლა ჩვენ გავხდით
ზარმაცი და მძინარა?

კვანი.

კირაკოზას წერილი ცოლთან

(მიწერილი გერმანიიდან)

მოი ზალატოი ი სოლცენევიდანი*) აიკანუშ!
ცალუიუ ტებე ტვერლო ი კრეპკო. ჟივი ნა დედა-
მიწის ზურგ დოლოვი ვრემია, შტობი რადოვალ
მოი პერეევიგანი***) სერცაი ტი სამ ხარაშო. ზნაიშ,
შტო ია ბეზ ტებე ჟიტ ნი მაგუ, მაგრამ რას იზამ,
ჩემი ბრალი ხომ არ არის!

ვინც ჩვენი სვიაზი და სბლიჟენია მოს-
პო. მერე რა გემოზე მოწყობილი სპალნა, რა
სობსტენი კრავატები! აფსუსი არ არის რომ მე
აქ სკატინასავით თივაში ვგორაობდე და ჩემი ბუმი-
ბულის დოშაკი და კუკლასავით კრავატი ბეზდის-
ტვიაში იყოს! გოგო, შე რაზბონიკო, შენ მაინც
გავორდი ხოლმე ხან და ხან რომ ლოგინმა უპატ-
რონობა არ შაიტყოს. ვიცი ჩემს ამბავს იკითხავ,
მაგრამ რა გითხრა და რა მოგწერო! განა ქვეყანა-
ზე იმდენი პერო და ჩერნილა იქნება, რომ ჩემი
ნესჩასტიების აპისანია გააკეთოს! ტი სპასიბა სკაჟი
ბოლუ ი დლინი სვეჩკი პასტავ ფეთხანიუ, შტო
ია ჟივ.

აბა, დუშკა, ვიწყობ ჩემი ნესჩასტიების ამბავს
და არ კი შაგეშინდეს აი! მაგრათ იყავი. ემანდ
შიშით მუცელი არ წავიხდეს და აჲ დამღუპო კა-
ცი. სიკვდილის პირზე რომ მივიდოდი ხოლმე მა-
შინვე შენ მაგონდებოდი. ვამობდი: მე ვკვდები,
მაგრამ ჩემი აიკანუშა იმისთანა ნასლედნიკს გამოა-
მიგორებს მეთქი, რომ ჩემი სახელი მთელ ძაღლის
უბანში დაუვიწყარი იქნება მეთქი... ჰო, იმას ვა-
მობდი. ქალაქიდან პირდაპირ პეტრებუხში ჩამამი-
ყვანეს და ლეტაიუჩი ბათალიონში ჩამნიშნეს, აერო-
პლანწკის როტაში რაღა! აეროპლანწკის როტა
რომ გავიგე, შიშით ისეთი ბლედნი ცვეტი დამედო
პირისახეზე, რომ გეგონებოდა ხოჯავანქის სასაფ-
ლაოდან ამოუძვრიათო. ვა, შუტკა შტოლოი! იქი-
დან რომ გადმოვვარდე ვინ იცის ხარის ფაშვით

*) მზეთუნახავი.

***) დანრუკული.

გავსქდე. ვეებნები: გოსპოდინ კამანდირ ია ნა ზემლი კაკ ინდაურ ხოდმ, კაკ ია მაგუ ნა ვოზდუხ ლეტაიტ მეთქი! დამიყვირა: „ნი ტვოი დელაო“. გავჩუმდი რალას ვიზამდი. აიკანუშ, განა შენ არ იცი ჩემი ფეხების ამბავი! გახსოვს ერთხელ მე და შენ კიბეზე რომ ჩამოვდიოდით ბოზბაშის ქვებით! ფეხი რომ წამიბორძიკდა და დაგეტაკე, მთელი ქვაბი ბთზბაში რომ თავზე გადაგასხი! მოდი ეხლა შენ და ამ ფეხების პატრონმა ვოზდუხში ფრენა დაიწყე! ერთიც ვნახოთ გამოავორეს რალაცა პარავოზივით და მითხრეს: „უნდა ჩაჯდე შიგაო, მტერს რომ დავინახავთ ყუმბარები უნდა დავაყაროთ ზევიდანაო“. გავსეს მთელი ჰაეროპლანი ყუმბარებით და ჩავსხედით შიგ. დავჯექი და როგორც ხუთ ვერშოკიანი ლურსმით დაკრული, ისე ვარ ერთ ადგილს დაწებებული. განძრევის მეშინიან რალა! გავინძრე, ვაი თუ ძირს ტყაპანი მოვადინო, არა და სლუჩაინათ ყუმბარას გავეხახუნო და აფეთქდეს ეს ხომ სულ უარესი ნესჩასტია იქნება! ორ ცეცხლ შუა ვარ რალა! არ ვიცი როდის მოვა მიქვლ-გაბრიელი თავისი მარწუხებით სულის ამოსაგლეჯათ. მამაგონდა ძველი და ახალი მიცვალებულები! ცხონებული მამაჩემი, დედაჩემი, დეიდაჩემი... შენმა სიყვარულმა ხომ ლიხარადკა დამაწყებინა შე შეითანო შენა! ერთიც ვნახოთ რალაცა შხუილი შემომესმა. მერე დაიგრიალა თითქო შუადლის ზარბაზანი გავარდაო და სრახუმ შურდულივით წამოველით ძირს. თურმე გერმანწვი აეროპრალი დაგვეცემია და მეკი არხეინათ ვიყავი. მოვდივარ ძირს. თვლები დავხუჭე, არ მინდა რალა რომ ჩემ ნესჩასტიას თვლით ვუყურო. ახოტნიკი კატასავით განაბული ვარ და ველოდები როდის ამამძვრება სული. ერთიც ვნახოთ ტყაპანი მომძვრა ძირს და ისეთ ნაირათ დავასქდი მიწას, რომ „ვეყეო“ დამაძახებინა. ფილტვები და ჯიგარი სულ ამამეგლიჯა და ენა დასიცხული კამბეჩივით გადმომივარდა გარეთ. ვყვირი: გოსპოდინ ლემენც, ნი უბივია რალა! ია ჟე ვაში სტარი მუშტარ მეთქი! პომნიშ, ვი ნა ავლაბარ პივნოი იმელ, და ია ვდენ ჩეთირე კვარტი პივა ვიპივალ მეთქი! დავიწყე ბლავილი დასაკლავი ხარივით, შავაბრალე თავი და წამიყვანეს პლენში.

ეჰ, იაკანუშ, უნდა იცოდე თუ რა დღეში ვარ! ვდგევარ თუ ვზივარ სულ შენ მაგონდები. შენი წერილი მივიღე და იწერებოდი რომა „ჩემი წერილი დაუქერია და ცენზორს არ გაუშვიაო“.

შე დალოცვილიშვილო, კაკ მოყნა! რაც ჩვენ ჯეველობაში რაჟე სეკრეტები ჩავვიღენია და არშიყობა გავვიწვეია, შენ სულ წერილში გავიქრელებია

არა, არც

გასამტყუნარი ხარ მე და ჩემმა ღმერთმა. წელიწად ნახევარია ქმარი თვლით არ გინახავს რაზუმეიტსა რომ ლუბოვნი წერილს მამწერდი. აიკანუშ, გენაცვლე სულის დიხანიაში. ვიცი რალა რომ არშიყობის გუნებაზე ხარ და გინდა რომ ერთი ლაზათიანი კრეპკო სეკრეტნი წერილი მამწერო, მაგრამ ის ცენზური რომ არ გიშვებს! ნიჩაგო, აიკანუშ, მალენკი ლუბოვნი პისმა მოყნა პისატ. დუშა მია, თუ გინდა რომ არ დაიკარგოს და პრამათ მე მივიღო ასე მამწერე:

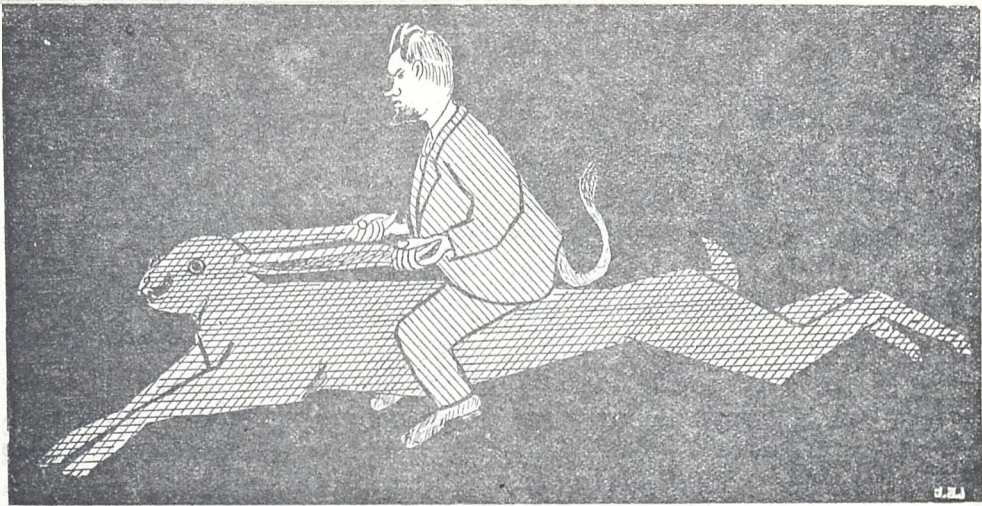
ტიფლისი და გრანიცა,
 ავსტრია-გერმანია,
 პროშუ პერედატ პისმო
 სალდატე „ლეტანია“!
 კირაკოზუ მინასიჩ
 გერმანსკომუ პლენომუ,
 ცალუი კრასნი გუბი
 კუპწუ ავლაბარსკომუ.
 კადა ბუდიმ, უვიდიმ;
 დუშა მოი რაისკი,
 კადა ბუდიმ აბნიმატ
 სალავეი მაისკი!
 ცენზურ, პლენი ხომ იცი,
 უცოლოთ რა დღეშია,
 მაშ მიეცი ეს პისმა
 ჩემს კირაკოზს ხელშია.

აიკანუშ, გენაცვალე სერცებიენიაში თუ გინდა რომ წერილი არ დაიკარგოს აბეზატელნათ ასე დაწერე.

სხვა, დუშკა, ჩემი დარდი ნუ გეკნება. ისე ვსუქდები, როგორც მაშკა ღორი. იმოტოლა კარტოფილი დავანელე რომ ვინ იცის მანგლისში ათ წელიწადსაც არ მოვიდეს იმდენი.

დასვიდანია, ცალუიუ ტუბია ი აქიდაიუ პისმა. ტვოი ვსიაკი ვრემია ლუბლენი მუქ კირაკოზ.

გოგია.

მ ე რ ა ნ ი

შიო მღვიმელი.

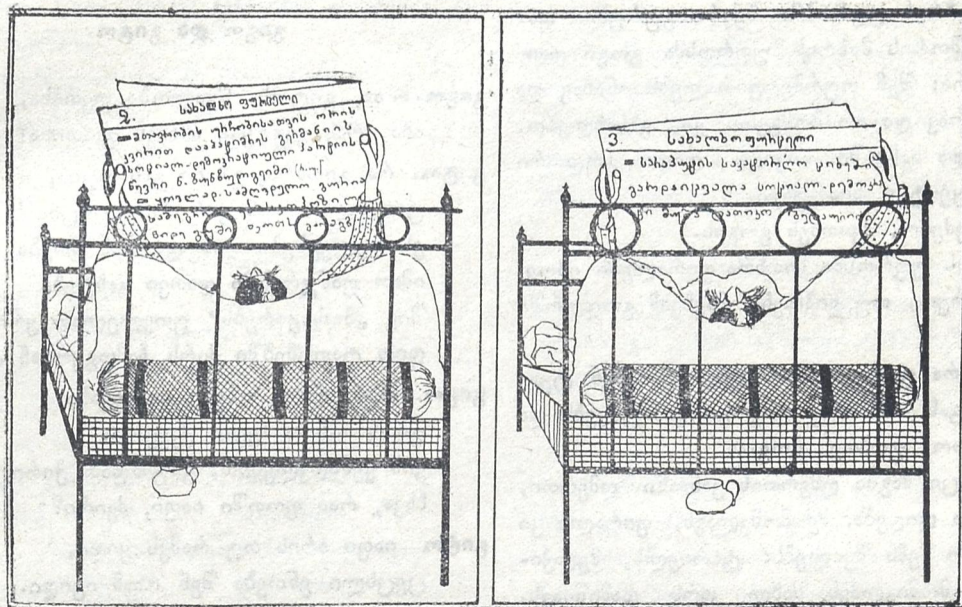
კვირას, 14 თებერვალს სახაზინო თეატრში იმარ-
თება შიო მღვიმელის სადღესასწაულო დილა.

დარჩენილი ბილეთები სახაზ. თეატრის კასაში
მოიკითხეთ.

ეშმაკი.

მეორე გვერდი

მესამე გვერდი

სოციალისტ ფედერალისტი. აი ქვეყნისათვის თავდადებული ხალხი! ბარაქალა თქვენს მხნეობას!

სოც. ფედერალისტი. აი ეგრე! მადლობა მღერტს ერთი ხალხის მოღალატით ნაკლები იქნება.

გურული ენაკვიმატები.

გოგი დოლიძე.

ბევრს იქნებ კიდევ გაუკვირდეს დოლიძის აზნაურობა, მაგრამ ეს ასეა, გოგი აზნაური იყო, აზნაურობა თავისი ენა მახვილობით და მოხერხებულობით მიიღო. გოგი ბახველი იყო, ცხოვრობდა გურიის მთავრის გურიელების მთავრობის დროს და მოესწრო სხვა დროსაც.

გოგი ჩხავერს უჩივის.

ერთ წელიწადს, გურიაში განთქმული ჩხავერი ნაკლებათ მოვიდა და რაც მოვიდა იმის წვეწვსაც ნაკლები გამოსავალი დაურჩა, რადგან „ჩხარკი“ დარჩა. (ჩხარკი—გამომშრალი, გამოფიტული). გოგი დოლიძემ მოჰკრიფა ჩხავერი, ჩაყარა საწნახელში ორი-სამი საწყავი წყალიც დაასხა ზედ და დაწინა. გამომხმარმა „ჩხარკა“ ჩხავერმა არამც თუ ღვინო არ მისცა გოგის, არამედ წყალიც შეიშრო. ამ დროს

ოზურგეთში უკვე მოქმედებდა ახლად შემოდებულ-ლი სასამართლო, რომელსაც გოგი აღმაცერად უყურებდა... გოგიმ მოპრიგებელ-მოსამართლესთან ჩხავერს ზარალი უჩივლა. მოსამართლეს ჩხავერი ვიღაცას გვარი ეგონა და საქმე გასარჩევად დანიშნა. საქმის გარჩევის დღეს გოგიმ მოსამართლეს შესჩივლა: „მის ღვინოს თუ არ მაძლევდა, ჩემს დასხმულ წყალს რაღას მერჩოდაო“ და ითხოვა ჩხავერი დაესაჯათ და მისთვის ზარალი მიეზლოთ.

გოგი და ლოთი.

გოგის ერთი ლოთი მეზობელი (მ. ჩ—ძე) ყავდა. გოგი ხშირად ამხილებდა, მაგრამ ის მაინც არ იშლიდა. ერთ, დღეს დილა ადრიან, გოგიმ დაინახა, რომ მისი მეზობელი, უკვე მთვრალი, ბარბაც ბარბაცით ყორეს მიყვება. გოგიმ დაუძახა: „ჯერ რა გიჭირს, მარა მერე რა გეშველება შე განიჭებულო მაგი ყორე რომ დეიღვევა, მერე ხად მიხვალო“.

გოგი და ფირალები.

გოგი უკვე ღრმა მოხუცებული იყო. ამ დროს გურიანში ფირალები დათარეშობდნენ. ფირალის შენახვისათვის მანის უფროსმა ბევრი გურული დასაჯა. სხვათა შორის მანის უფროსმა გოგი დაიბარა და უთხრა: შენ თურმე ფირალებს ინახავ და თუ არ დაიქირავ და არ მომგერი გადაგასახლებო. გოგი დაბრუნდა სახლში. აიკიდა დიდი გოდორი და დაიწყო ტყე-ტყე სიარული.

— რას ეძებო, ჰკითხეს გოგის.

— მანის უფროსმა მითხრა ფირალები იპოვნე და მომგვარეო, თუ ვიპოვნე ჩავსვამ გოდორში და მივგვრიო.

— კი მარა ფირალი შინ გყავს და შენ ტყეში ეძებო?! მაგას ხომ არც ღმერთი გაპატივებს და არც მთავრობაო. უთხრეს გოგის.

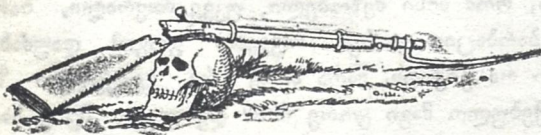
— კი ვიცი მაგია ღმერთის კანონი. ღმერთი, დეილოცა მისი დიდება, მე მომკლავს, ფირალი კი რომ უღალატო ჩემს შვილებს: ტარიელს, მელქისას, რაფიელს მომიკლავს, სახლ კარს დამიწვავს. მთავრობა კედევ თუ გადამსახლებს მთვარეზე ხომ არ გამაგზავნის, სხვა ქვეყანაში გამაგზავნის და ღალატს კიდევ მაგი მიჩვენიაო. მიუგო გოგიმ.

გოგი და თავ. დიმ. გურიელი.

გოგის დროს ოზურგეთში ცხოვრობდა თავ. დიმიტრი გურიელი. გურიელი ოზურგეთის მთავარ ქუჩაზე ცხოვრობდა და მისი მტკიცე ჩვეულების თანახმად გამვლელ-გამომგლელს ყველას სახელსა და გვარს ჰკითხავდა. ერთ დღეს გოგის სასამართლოში საქმე ჰქონდა, გურიელის მახლობლად ორი საათის განმავლობაში ორ-სამჯერ გაიარა. გურიელმაც ყოველთვის ჰკითხა ვინაობა. მეოთხე შეკითხვაზე გოგი შევიდა ერთი ნაცნობის ოჯახში, ჩამოიღო კედლიდან ხატი, მიიტანა ჰქუაზე მწყურალ ცნობის მოყვარე ფეოდალთან და დაუფილა:

— ამის მადლმა და ძალმა კისერი მომტეხოს თუ მე ნამდვილი გოგი დოლიძე არ ვიყო.

ავ-ყია.

გურული სცენა.

გიგო და გიტო.

გიგო. — აა, გიტოსა წყალობა ღვთისა, აბა, რას გვეტყვი ამბავს ფოთისა?

გიტო. რა გითხრა, გზები გასაოცია, ცოცხალი რომ ვარ მოსალოცია!! ეს დღეღენები თან და თან ხთება იმათ ფანჯრებში დათვი გახტება შიგ „პოსაქირებს“ უთვლელათ ყრიან, დიდ ტალახებში ძირს ჩამოგყრიან...

გიგო. ასეა, ძმაო, გზები ყველგანა. უპატრონოა ჩვენი ქვეყანა. ვის ვენალვლებით, გაუჩნდათ ჰირი, სხვა, რაა ფოთში იაფი, ძვირი?

გიტო. იაფი არის თუ რამეს ყიდი, ცეცხლი ენთება შენ რომ იყიდი. გსურს რამე სქამო? მიეც რაც უნდა... სად იშოვება აბაზის ხურდა?

გიგო. კოპერატივს უდგია სული?

გიტო. გაგინათლდება რომ ნახო გული, გამგეობაცა მუშაობს კარგა მწარმოებლებიც ვარგა და ვარგა.

გიგო. კიდევ რა იცი, რას იტყვი სხვაზე ევანგულოვს, ან ქალაქის თავზე...

გიტო. ვით მე არ ვარგვარ ღერენალოთა, არც ტყემალაძე ფოთის თავათა. დაბტის უბრავის შკაფიდან-შკაფში, ხალხი სულს დაფავს სიბნელე-ლაფში, ასეთ წვილმანსა თავს რათ დაუღებს... მსხვილმანებს, მგონი, ვერას გაუგებს. სამაგიეროთ ყოჩაღათ ხვდება თუ კი გაფიცვა სადმე მოხდება. ახლაც ეკვეთა ფარმაცევტებსა, ცხვირს დავამტვრეო ტუტუც ცეტებსა, მაგრამ ხმონები აღუდგენ წინა... მერჟე პროვიზორს წაებოტინა, პოლიციასაც კი წარუდგინა რომ დააციონ მაგ თავხედს ბინა. ევანგულოვიც მისია კული...

გიტო. რა ჰქნა მიშასთან რომ ქონდა სული?

გიგო. რას უქდა მიშა, ღროი ცუდია, თვით მასწავლებლათ არსო სუდია

და ეს კი მისი ღირეკტორია,
ამაზედ ხალხში ბევრი ჭორია...

გიტო. ჰო, მივხვდი მივხვდი, ნუ ამბობ, კმარა,
რალაი, ძმაო, ფოთი წამხდარა...
კაპარქინაზე რა ამბებია?

გიგო. უფერულათ გვყავს მექარხნებია:
სერგი, ერასტო, აპოლონია
კარებს ვერ აღებს შიშით მგონია,
შანტაჟისტები გადაჰკიდია
თითქოს ფულები ტომრით ჰკიდია.
სთხოვენ და სთხოვენ წერილებითა
გავსილა ფოთი მაგ წუწუკებითა.
აბა გიორგის რა კითხვა უნდა
ზაკაზებისა ჰკიდია გულა.
ათას ქახრაკში სწურავს და გაჰყავს
და აბა მისგან ხერის ვინ ნახავს.
ბეჟუკ ვარგოდა, მანც დადვა ზავი,
რა ქნას სიბერე არის, ძმაო, ავი.
ესეფ ცუცხმუტობს, თითქო სულ ჩქარის
ერთ ღონეზე კი არის და არის.
მოსე კი დახტის, როგორც რომ ხელი
ოცი დაგპირდეს ერთსაც ნუ ელი.
ბრტყელ-ბრტყელ საუბრობს თედო ხელია
გაუმსო შეშამ საფეთქელია.
ერმალოს საქმეც მიდიო კარგა
ის საზოგადო საქმეშიც ვარგა.
ფარულაფა კი, ვაქრათ ნაღდია
მართალი რომ ვსთქვა ცუდ გზას ადგია...
საქმე გაქ მასთან უცდი და ელი
მეიკიდია ნუ ფიქრობ ხელი.
ეზ „დრონი მეფობს“ ბრძენთაგან თქმულა
თუმცა ასეა ჩემო გიტულა,
მაგათზე ბევრი ითქმის და თქმულა
ნახვამდის ძმაო დროს ვკარგავთ ტყულა.
შხანკოლა.

ღებეშები.

ნაოლაღევი. გუშინ ადგილობრივ სამკითხვე-
ლოში წყალ-ქვეშა ნავი კინალამ აღმოაჩინეს. საქ-
მე მშვიდობიანათ გათავდა, მაგრამ ურიგო მაინც
არ იქნება სამკითხველოს შენობის სახურავს შეა-
კეთებდენ, რომ წვიმისაგან შიგ ტბა არ დადგეს.
მაშინ ველარც ნავი შემოიპარება.

ხობი. ცნობილი ივანე უკვე გამაგრდა დაბის
ყველა ფურნეში და იქიდან ესერის საზოგადოებას
ცომსა და კუქის ამშლელ ყუმბარებს. ხალხი აღელ-
ვებულა. მოქმედობს ჯერ-ჯერობით მხოლოდ
ორი ფურნე-ფორტი. დანარჩენი ჩაჩუმებულია.

ონი. ადგილობრივი ვაქრები ყველაფერს ისე
სწრაფად უმატებენ ფასს, როგორც ლუკია მეტ-
რეველი მამასახლისობის დროს ბეჭდის ფულს. ვი-
საც საშუალება აქვს ვურჩევთ საყიდი დილითვე
იყიდონ, რადგან საღამოზე ფასი ორი წილი იქნე-
ბა, ხოლო ვინც ვაქრობას მეორე დღისათვის გა-
დასდებს იგი პირდაპირ დალუპვის გზაზე აყენებს
ოჯახს.

იქიდანვე. როგორც იქნა მოისვენეს ადგი-
ლობრივმა ძაღლებმა, ვინაიდან ხორციის საჩეხი
ჯირკები გადააპირქვევეს და სახრავ-ჩუბარი აღარა-
ფერი აქვთ.

ჭრებალო. სოფ. ქყვიში ღვინის ფასმა სა-
გრძობლათ დაიწია. მიზეზათ ერთ-ერთი პედაგო-
გის გადაყვანას ასახელებენ.

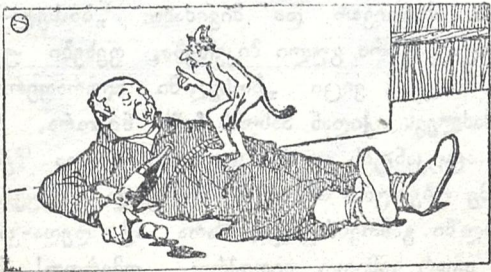
ჭრებალოს სამკითხველოში ვილაც ბოროტ-
მოქმედებს სულ-შემხუთავი გაზი დაუყენებიათ. აღ-
ბათ ამით აიხსნება, რომ იქ ეურნალ-გაზეთები ვერ
იკდია.

დიდი მადლობის ღირსნი არიან ჭრებალოს
ფოსტის მოხელენი. რომელ წერილსაც შეატყო-
ბენ ნოტიოს სუნი აქვს, ხსნიან, აშრობენ და ისე
უბრუნებენ პატრონებს.

სა—ღე. *)

კაცხი. ქ-ნ მასწავლებლის მდივნობით და ერ-
თი „მამულიშვილის“ თავმჯდომარეობით გაიმართა
ფარული კრება. კრების მიზანია გამოარკვიოს

*) სამწუხაროთ თქვენ სხვისი ფსევდონიმი მოგიწერიათ.

„თანამედროვე აზრის“ კაცხელი კორესპონდენტის ვინაობა.

ჩ —

იქიდანვე. საკრედიტო ამხანაგობის წესდების ერთი მუხლი აუჯანყდა ბ. ბრეგვაძეს და მოითხოვს იმის ამხანაგობიდან გაძევებას. ბრეგვაძე დიდათ შეუშფოთებია ამ გარეობას და აჯანყებულთა წინააღმდეგ მიუმართავს „სულ-შემხუთავი“ ლანძღვა-გინებისათვის. იქნება მათრასის კულმა დაამშვიდოს. ვთხოვთ ბატონ ეშმაკს მოხედოს ავათმყოფს

ზახრუმა

რატომ გადავწევიტე პრეპარატიკობა.

(უძღვნი ხონელ ბარიშნებს)

რაც რომ პრაპორჩიკობა შემოვიდა. მას შემდეგ ხონელ ბარიშნებს დიდი გამოცოცხლება დაეტყო. არადა ახლა მარტალია უძველესი დროიდან ნაქები იყვენ, მარა ახლა მიანიც ყოველივე მოლოდინს გადააქარბეს. იმისთანა კომპლიმენტებს ისევრიან რომ, გერმანციკი სისტემის ავტომობილი გინდა გაექცე და არ ემსხვერპლო. აი ჩვენი გიმნაზისტები ხომ ნაქები იყვენ არადა ახლა, მარა, რაც რომ პრაპორჩიკობა შემოვიდა მას მერე მათი კურსი საგრძნობლად დაეცა და ალბათ ამით აიხსნება ის მოვლენაც, რომ ბევრი მათგანი პრაპორჩიკობის სურვილმა გაიტაცა და დღე-ნიადაგ იმაზე ოცნებობენ.

ერთ საღამოს ბაღში გავისერინე. ჩემდა საუბედურათ ერთ „ინტელიგენტნაია ბარიშნას“ გადავეყარე და გავიცანი. მე საერთოთ მომწონს „ინტელიგენტნაია ბარიშნა“ და ინტელიგენტური ლაპარაკი. დაუწყე მუსაიფი ცოცხალი ინტერნაციონალის შესახებ:

„სიხარულით მევსება გული, როდესაც ვკითხულობ, რომ ინტერნაციონალი არ მომკვდარა“

„ანტონეს ნაცოლავი ახლა კი არა რახანია მოკვდაო!..“

უკაცრავათ, თქვენ ალბათ ვერ გაიგონეთ, მე ინტერნაციონალზე ვლაპარაკობ.. მეთქი.

მტერს იმისთანე შენს სანდროს იმან წაჰკიდა.

„შენ, ჩემო ძმაო, ვილადა ხარ მუჟიკი ყოფილხარ, რას იგინები, „პოშლა სობაქა ბეს ხვოსტ“-ო და შემაქცია ზურგი. ვიტკუცე თავში ხელი, მოვტყუებულვარ და ისაა მეთქი. ამასობაში წინ ვილატ

პრაპორშიკი შეგვეჩქვევა თვისი ყვითელი აპოლეტებიო, გაუქან-გამოუქანა კული და ქე არ გააცნო თავი!

— ბუდემ ზნაკომი იუღილაო — უთხრა, გამოსდუა კლავი-კლავში და მოჰკურცხლა. გავშტერდი კეკალი კაცი. ვთქვი: აქანე ინტელიგენტნობა კიარა პრაპორშიკნობა ყოფილა მეთქი. ჩავლუნე თავი და გამოვიქცე სახლისაკენ, მას შემდეგ ვეძებ მასწავლებელს. მინდა იმ სკოლისათვის მოვეშადო. ბევრი არაფერი მაკლია,

ვინა ხართ მადლიანი!

გურული ბიჭი.

ბოსლობა რაჭაში.

— ერთობის შემდეგ გემო აღარაფრისთვის ჩამიტნევი და სიმატლე რომ სთქვას ქვეც აღარაფერი შემრჩენია! ავდექი და ვუთხარი ჩემს დედაკაცს, „ისევ ძველ წეს-ჩვეულებას ნუ დავაგდებთ ბეჩა, მოამზადე რამე, მეც დავიძახებ „ბოსელ-ბოსელ“-თქვა. „კარგია“, მითხრა, ეშოვნა საცხა კაი ყველი და ისეთი მსუქანი ხაჭაპური გამოეცხო, რომ მისი გულისთვის ბოსელში კი არა, ქუთეისს წვილოდი. სამი კვერცხი მოეხარშა, მაგრამ რათ მინდოდა? კვერცხს ხარებს წაუსვამენ ზურგზე: „ასე გარგვალდია“. მე კი ხარი არა, თვალგაპობილი აღარაფერი გამაჩნია. როცა ბოსელში მიდიან, ზურგზე ბოვშების მოკიდება იციან... მე ბოვში ქვე ვინდა მამცა! ერთი შვილი მყავდა და ისიც ფშიონებმა დამიკარგეს. ბოვშის მაგიერთ სკამი წამოვიკიდე, სანათური ავანთე, ცხელი ხაჭაპური გულზე მივიხუტე და გავსწიე ბოსლის კენ. ჩემი ბოსლის ამბავს არ იკითხავთ? იგი ძლივს გადავარჩინე 1906 წლის

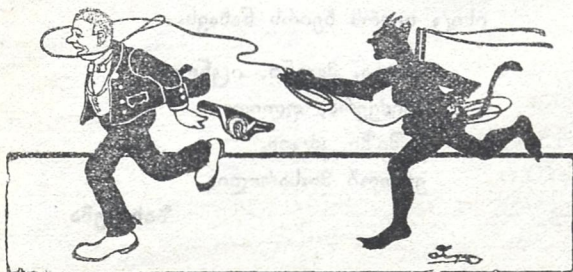
ცეცხლს. მივიღივარ და მივიძახი: „ბოსელ-ბოსელ-ბუუს“, მარა გული მიკვდება, ფეხები უკანა მრჩება, რადგან ვიცი „ბოსელში აღარაფერია“. აღარ მაძლევს იქიდან პასუხს ჩემი ნიკორა, რომელიც ატუკანტის ვალში გავყიდე. რალა შემაქმევდა მე უბედურს იმ ხაჭაპურს! გულ დაწყევტილი სახლში გამოვბრუნდი, მარა აქ დედა-კაცმა კარები აღარ გამიღო. ვიფიქრე: „ღმერთო! შეგცოდე და ქვე ხომ არავინ შემენაცვლა ამ ბებერ-

თანა თქვა“. შენც იცი, ეშმაკო, რომ როცა კაცი ბევრნაირ უბედურებას გამოცდის, ყველაფერზე გული გაუტყდება.— „კარი გამიღე“ მეთქი შევძახე. მარა ცოლმა შიგნიდან ძველებურათ დაძახება მთხოვა. ამან კიდე უფრო ეჭვში შემიყვანა ვიფიქრე: „ვამ თუ ძველებურ გაჭიანურებულ შეძახილ-გამოძახილში იმან თავისი ქნას თქვა. მარა მეტი რა გზა მქონდა, რადგან შინ აღარ შემიშვა, მეც მოვეყვი.

- კარი რკინისა!
- „არა მეუფისაო“ გამამძახა ქალმა.
- ქვე ვინა ხარო! მეც მოვეყვი, რაც რიგია: ქვე მე ვარ შენი ბერუკაი, ღმერთმა მოგცეს ბევრი კაი, ქვე ბევრი ჩურჩხალები, მასთან ტკბილი კვერუკაი, სტარშინას გძელი უღვაში და იმისი წვერუკაი, ღვინო ისე მოგდიოდეს როგორც რომ ჩვენი რიონი, აგშორდეს დანუსჩიკები, ჯანშუში და ფშიონი!
- ხარებმა რა შემოთვალეს?
- სახკნელები დაამზადეთ ჩვენ მზათ ვართო.
- ძრიხებმა?
- საწველები დაამზადეთ ჩვენც მზათ ვართო.
- ქალებმა?
- აკვნები დაამზადეთ ჩვენ მზათ ვართო და

და სხვა...
 ამეგბის შემდეგ როგორც იყო გამოიღო კარები და მეც შევედი სახლში თვალების ბეცებით... იქ სხვა არავინ იყო და ჩემი ეჭვებიც გაიფანტა.

ჩაჩიკა.

ფოთი.

ჩონჩხი ამაღლობელის ლექციისა.

გრძელდება ომი, არ ხდება ზავი, არც კი ემჩნევა ბოლო და თავი, ინტერ-ნაციამ იცვალა ფერი ჩამოყალიბდა ყოველი ერი. ჩვენ ქართველ ერსაც დაგვიდგა ხანა მწუხარე გული რომ მოგვეფხანა. მე მივხვდი ზრახვას ერის გულისა, გაეხდი მალამო მათი წყლულისა. სოფელ ქალაქად კარიდან კარად დავდივარ ოფლი*) ჩამომდის ღვარად ვაცხადებ: მარქსი გაკოტრდა სრულად ჟორდანიასაც ტყავს ვაძრობ მტრულად. ერმა შვა ბურჯათ კიტა და თედო აწ განიხარე ივერთა ბედო!!! მაშ გაუმარჯოს ფედერაციას იგი მოუვლის ქართველ ნაციას, ძირს დასელები—დემოკრატია, რადგან თვედორემ იგი დატია“. (აი ის სიბრძნე მქვერ-მეტყველობა რომლისაც „ლექტორს“ მისცეს ხელობა).

*) ოფლი სიარტსვილის ნუკრას გონას, „ლექტორს“ ამგვარი ანტ კი ჰქონას, სჩანს სტიპენდია —საქანქრე ბინა, დასელებს რამე თუ არ „აწყინა“ „მუქთად“ არავის არ ებოძება. ნიჭის მისუდვით არ გასჯავთ ნება, მდგომარეობანც აფერ-შგამა, საქმე „ეროვნულ“ კილო ხმაშა და ვინც კაიტანს ბოლომდე ლელოს ნადავთ მიიღებს სრულ გასმრჯელოს.

ბუტუნა

სიზმრის ახსნა.

(ბათუმისათვის)

თებერვლის სიზმარი ამავე თვის ოცდაათამდე ახდება.

ქალაქის თავი ნახო — კარგია, რუსეთის გეოგრაფიას პრაქტიკულად შეისწავლი.

თვითმართველობის წევრები ნახო — კარგა

ყოველგვარ სანოვაგეზე ნიხრი გაუქმდეს, ვაჭრებს მიენიჭოს სრული ავტონომია.

ინჟენერი ნემანოვი ნახო—ცუდია, გასესხებული თუ რამ გექნეს ველარ აილო.

მინა მასხარაშვილი ნახო—ცუდია, ვინმე ქუჩის ტაკი-მასხარამ მოგატყუილოს, წაგიყვანოს უცხო მხარეს და ულუქმაპუროდ მიგატოვოს უცნობებ შორის.

მსხვილი ანუ წვრილი მოიჯარადრე ნახო—მეტად ცუდია, ელოდე დიდს ზნეობრივ მეტამორფოზას სირცხვილ ნამუსს და სინდისს სამუდამოთ გამოეთხოვები.

მუშა ნახო—კარგია, ზედ მიწვევით შეისწავლი კარტის და კამათლის თამაშს.

მიკიტანი (ანუ ექს მიკიტანი) **ნახო**—ღვინო ნარევი წყალი იგემო.

ტყავის ვაჭარი ნახო—მეტად ცუდია, სიზმარი ესე ახდების მეცხრე დღეს, ელოდე ცხრაწილი ტყავის გაძრობას.

ნოქარი ნახო—ვერაფერი სანუგეშოა, შეგიპყროს საშინელმა მცონარეობამ, დაკარგო ყოველივე საქმიანობის უნარი და ხალისი გარდა კარტის თამაშისა.

ბ—ი ჩხიკვაძე ნახო—კარგია ჯოჯოხეთიდან განთავისუფლდე. (რასაკვირველია სიკვდილის შემდეგ).

მღვ. ჩხიკვაძე ნახო—???

სერგო უფარაძე ნახო—გაზ. „თან. აზრი“ სანთლით საძებნელი გაგიხდეს.

ყასპები ნახო—ცუდია, სჯობს მეორე დღეს თავი დაიზღვიო (დაისტრახო) თორემ მკვდარი კამეჩის ხორცმა მოგკლას.

მეპურე ნახო—კარგია, პურის ცომი („გამომცხვარი“) გაიფლდეს, 5 კაპეიკიდან 7 კაპეიკამდის დაიწიოს ფასმა.

კ—ხი.

გამოცანა.

(კაცხელებისათვის)

ფერად შავგრემანი,
ტანად დაბალია,
თავს ხურავს მისფერი
ქული მაღალია.

წარმოდგენა დიდი
აქვს თავის თავზედა...
მეტად იზუზება
წითელ მაშალზედა.

სასაცილოდ იღებს,
ვისაც დაინახავს,
მეხი დავაყარე
მაზედ უფრო გლახას!

პირში გეფერება,
ისე კი სხვას ფიქრობს,
თუ დაგიხელია
ანგელოზს დაგიფრთხობს.

ჩვენს საერთო დუქანს
ვითომ თანაუგრძობს,
ხალხში მის წინაღმდეგ
ბნელ საქმეს განაგრძობს.

ფიქრს მის სავაგლახოს
არ იშორებს თავში,
ვაჰ, თუ ჩაუვარდეს
მას კოფი ნაცარში.

ქრთამების საქმეებს
მ-ს დუქანში ჩარხავს,
ტყვილა არ გეგონოთ:
ისიც ხეირს ხეირს ნახავს.

დროა, მგონი, იცნოთ
გაიძვერა, ფლიდი,
საშიში კაცია,
ერთობ მოსარიდი.

ზახრუმა.

ახალი სახელები

ჩვენი დაბა-ქალაქებისა, გამოგონილი გაზ. „საქართველოს“ მიერ.

გაზეთი წინადადებას იძლევა ჩვენს დაბა-ქალაქებს ასე ვუწოდოთ:

საქართველეთი, ტფილისეთი, ავჭალეთი, მცხეთეთი, ქსანეთი, კასპეთი, გრაკალეთი, ქარელეთი, გომეთი, მეტეხეთი, ხაშურეთი, სურამეთი, სუმბათოვოეთი, ბორჯომეთი, ახალციხეთი, ახალქალაქეთი, აბასთუმანეთი, ზესთაფონეთე, რიონეთი, ქუთაისეთი, ხონეთი, სენაკეთი, ბამუშეთი, აჭარეთი, ფოთეთი, გურჯეთი, მეგრელელი, სუხუმეთი, და გაზ. „საქართველოში“ გამეფდა უკუმეთი.

„ეშმაკის მათრახის“ რედაქცია ამით აცხადებს, რომ უსახელო ავტორებისა და უცნობ პირთა წერილები ჟურნალში არ დაიბეჭდება.

შემთხვევითი კორესპონდენტის ვინაობას და წერილში აღნიშნულ ამბის სისწორეს უნდა ამოწმებდეს ვინმე რედაქციისათვის სანდო პირი.

სარედაქციო წერილი უნდა დაიწეროს ქალღალდის ცალ გვერდზე და ყოველ აღნიშნულ ამბავს თან ახლდეს საჭირო ახსნა-განმარტება.

რომ სარედაქციო წერილი რედაქციაში მოსვლამდე არ გახსნან, საჭიროა კონვერტზე აღრვისის შემდეგ დაეწეროს: „ეშმაკის მაორახისათვის“.

უმარკო წერილებს რედაქცია არ იხსნის და დაწუნებულ მასალებს არ ინახავს.

ამ. ოთ-ის. „ბათუმს ცხორრობს ერთი კაცი, ტან შიშველა, უფვამ რაჟა... ზოგ-ზოგიერთ ბარაშნება შეტათ ამან გააგეჟა“.

გასაკვირი და საგაზეთო აქ არაფერია. „ტან-შიშველა“ კაცი ვის არ გააგიჟებს, მაგრამ ცხადია ამ ახირებულ ყმაწვილს შურის ძიების გრძნობა ამოქმედებს.

განა არ მოგხსენდებათ „ტან-შიშველა“ ქალს რამდენი ქაბუკი გაუგეჟებია“.

საცოლოს. „ჩემი ლექსი ის ლექსია, რამედიც რომ მზას ლექსია, დამეს კვეთს და წვედადს კაფავს როცა ბუღბუღი სუფსა დაფავს.“

ასეთი ლექსით რომ ცოლის შოვნა შეიძლებოდეს, ჩვენს ბედს ძალლი არ დაპყეფდა. — რატომ?

— აი რატომ. საქართველოში უტყუარის ცნობებით ორ მილიონ ნახევარი პოეტია. ესენი ყველანი ცოლიანი იქნებოდნენ. ერთი მხრით ქართველი ხალხი გამრავლდებოდა, ხოლო მეორე მხრით წვრილი შვილები მგოსნებს ლექსების წერაში ხელს შეუშლიდნენ და ჩვენი რედაქცია მოსვენებით ამოისუნთქავდა.

გალიორკას. აქ რალაც გაუგებრობა უნდა იყოს. არ იბეჭდება.

წერილი რედაქციას.

„ეშმ. მათრახის“ მე 3-მე № ში მოთავსებულთა დეპეშა სოფელ ხიდისთავიდან, მ-ფ-ე-ს ფსევდონიმით. ხსენებული დეპეშის ავტორი სრულიად შეუფერებლათ და დაუმსახურებლათ მეხება მე მასწავლებლის ჯამაგირების კითხვაში და მათი (მასწავლებლების) ფულების „გადახარჯვას“ მამრალეზს. რომ ფაქტიური მხარე გამაირკვეს და უსაბუთო ბრალდებით ვინმე შეცთომაში არ შევიდეს ამიტომ მოვითხოვ ხსენებული დეპეშის ავტორი გამომყვეს სამედიატორო სასამართლოში რომლის განაენი უნდა გამოცხადდეს აუცილებლათ გაზეთში. ვადას ვაძლეე დლიდან გამოცხადებისა ორ კვირას.

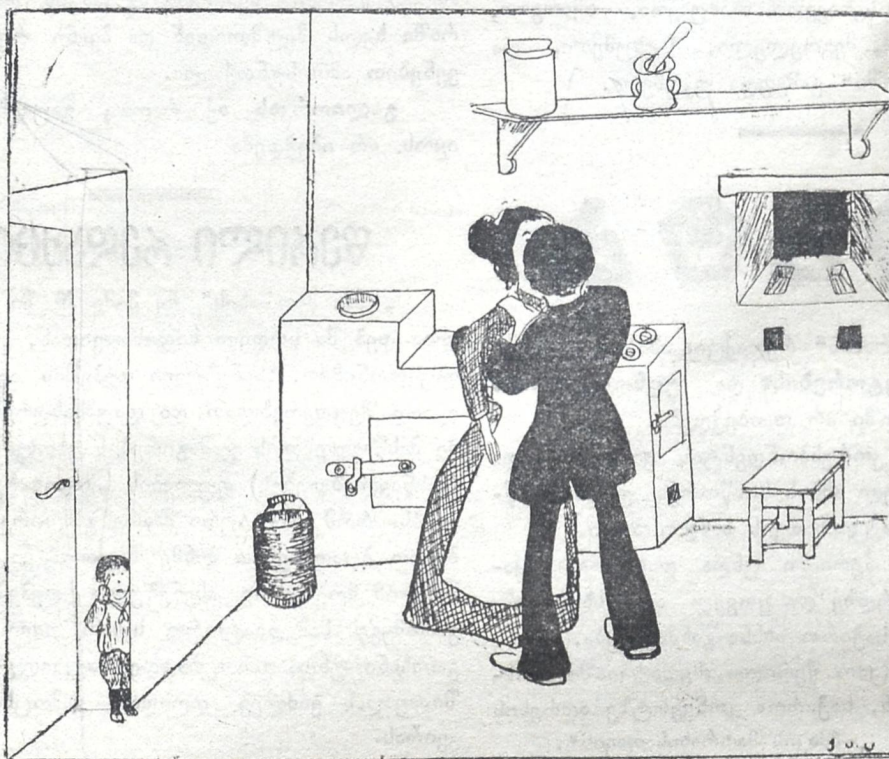
ბასლეთის მამასახლისი გიორგი კალანდაძე.

„ეშმაკის მათრახის“ ხელის-მომწერთა საყურადღებოთ:

ვთხოვთ ხელის მომწერლებს ჟურნალის ფული ვისაც არ გადაუხდია აღრე გამოგზავნონ, წინააღმდეგ შემთხვევაში „ეშმ. მათრახის“ გზავნა შეუწყულებათ.

ფული უნდა გამოიგზავნოს შემდეგი აღრესით: Тифлисъ, Ольгинская № 6, С. Таварткиладзе.

როგორ ესმით ბავშვებს დიდების ლაზარაკი

პატარა ტიტო. აი, თურმე რატომ ამბობს დედა: მამამ მშვენიერი მსახური დაიჭირაო.